# మానభంగ వివాహం!

## వసుంధర

అతను గుమ్మం ముందు ఒక్క క్షణం ఆగి అప్పుడు తలుపు తట్టాడు.

కొద్ది క్షణాల్లో మెరుపుతీగలాంటి అమ్మాయివచ్చి తలుపుతీసి అతన్ని చూసి — "ఎవరుకావాలండీ మీకు?" అనడిగింది.

అతనామెవంక చూసి అప్రయత్నంగా నిట్టూర్చి— "నీ పేరు రాధ కాకుండా ఉంటే ఎంత బాగుండును?" అన్నాడు.

ఆమెకళ్ళలో ఆశ్చర్యం! "నా పేరురాధే!" అందామె.

"మీనాన్నగారున్నారా?" అనడిగాడతను.

"ఈరోజు స్కూలుకు సెలవుకదా? ఉన్నారు. మీరెవరో చెబుతారా?" అందామె.

"జయరాజ్ వచ్చాడని మీ నాన్నగారికి చెప్పు—"

ఆమె లోపలకువెళ్ళి వెంటనే తిరిగివచ్చి—"లోపలకు రండి!" అంది.

ఇద్దరూ ఓ గదిలోకి వెళ్ళారు. గదిలో రాధ తండ్రి పేరరాజున్నాడు. ఆయన జయరాజ్ నిచూసి నిట్టూర్చి "కనీసం ముఖంచూస్తే నువ్వెవరో తెలుస్తుందనుకున్నాను. ఎంత ప్రయత్నించినా గుర్తుకురావడంలేదు—" అన్నాడు.

"అయితే మీకు శేషయ్యగారు రాసిన ఉత్తరం అందలేదా?" అన్నాడు జయరాజ్.

"శేషయ్యా? ఆయనెవడు?" పేరరాజు మరింత కంగారుపడ్డాడు.

ఈసారి జయరాజు కూడా కాస్త కలవరపడుతూ— "కాకినాడలో శేషయ్యగారినెరుగనివారు లేరు. ఆయనకో సినిమాథియేటరూ, కాఫీహోటలూ, ఫర్నిచర్ షాపూ ఉన్నాయి. ఆయన మీకుత్తరం రాశానంటేనే నేను మీ యింటికి వచ్చాను—" అన్నాడు.

"చూడుబాబూ—నాకు శేషయ్యగారితోటీ, కాకినాడతోటి కూడా పరిచయంలేదు. అంతేకాదు—నాలుగు డబ్బులున్న వారెవ్వరితోటీ నాకు ముఖపరిచయం కూడా లేదు. నువ్వు పొరపడ్డావు—" అన్నాడు పేరరాజు.

"ఇది పొరపాటైతేనే బాగుండేది!" అని గొణుక్కున్నాడతను "అయితే నేనిప్పుడేం చేయాలి?" అని కాస్త గట్టిగా అన్నాడు.

"నీసమస్యేమిటో చెప్పు!" అన్నాడు పేరరాజు.

"మీయింటికెళ్ళి శేషయ్యగారి పేరుచెబితే మీరేదో పెట్టె ఇస్తారనీ అది తీసుకుని రమ్మనమనీ శేషయ్యగారు నాకు చెప్పారు. మీ రేమో అసలేమీ ఎరుగనంటున్నారు—" అన్నాడు జయరాజు.

"చాలా బాగుందయ్యా! మిగతా సంగతులు తర్వాత చూసుకోవచ్చు. నీవాటంచూస్తే బాగా అలిసిపోయి

నట్టున్నావ్. ముందు కాస్త భోజనం చేసి వెడుదువు గాని—" అన్నాడు పేరాజు.

జయరాజు తడబడి "నాకా-మీయింట భోజనమా?" అన్నాడు.

పేరాజు నవ్వి "ఈ బడిపంతులు పేదవాడే అయినా అతిథి, అభ్యాగతులకు భోజనం పెట్టుకోగల స్థితినుంచి ఇంకా దిగజారిపోలేదు—" అన్నాడు.

పేరాజు భార్య పుట్టింటికి వెళ్ళింది. ఇద్దరు కొడుకులు పట్నంలో చదువుకుంటున్నారు-కూతురు రాధ ఇంటర్మీడియెట్ ప్యాసయింది. ఇంట్లో ఆయనా, కూతురూ ఉన్నారు. జయరాజు ఒక్కడే భోంచేశాడు. అతడికి రాధ వడ్డించింది—ఎంతో అప్యాయంగా!

రాధ ఆడపిల్లేకావచ్చు. పల్లెటూళ్ళోనే పెరిగి ఉండవచ్చు. అంతమాత్రాన ఆమె మగవాళ్ళను చూసి ముడుచుకు పోనవసరంలేదు. ఆమెది అరమరికలులేని స్వభావం. ఆమెకు వగలు తెలియవు, నటనలు తెలియవు. సూటిగా మాట్లాడుతుంది. మంచిమనసుతో ఆదరిస్తుంది.

జయరాజు, రాధ ఆదరణకు కరిగిపోయి—"ఎలా, ఎలా, ఈమెను ఎలా?" అని తనలోతనే మథనపడ్డాడు.

జయరాజు భోజనం చేస్తుండగా ప్రెసిడెంటు భద్రయ్యయింటినుంచి ఓమనిషివచ్చి—"కాకినాడ శేషయ్యగారికివ్వడానికి ఓ పెట్టె ఇవ్వాలి. ఎవరైనా మనిషొస్తే వెళ్ళిపోనివ్వకుండా మీయింట్లో నాలుగురోజులుంచుకోండి" అని కబురుచెప్పి వెళ్ళాడు పేరాజుకు. అది విన్న పేరాజు ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు. వెంటనే ఆ కబురు భోంచేస్తున్న జయరాజుకు చెప్పాడు.

"అయితే నేను మీయింట నాలుగురోజులుండాలన్న

మాట—" అన్నాడు జయరాజు. ఆ మాటలన్నప్పుడు అతడి కంఠంలో పెద్దగా ఉత్సాహం ధ్వనించిలేదు. అమాయకమైన రాధ కనులవంక అప్పుడప్పుడు ఓరగా చూస్తూ భారంగా నిటూర్పుతున్నాడతను.

"అవును కానీ యిదంతా ఏమిటో నాకు అర్ధంకావడం లేదు. ఓసారి భద్రయ్యగారింటికి వెళ్ళి అడిగొస్తాను—" అన్నాడు పేర్రాజు.

"ఇందులో భద్రయ్యగారికి తెలిసేదికూడా పెద్దగా ఏమీ ఉండదనుకుంటాను. మీరు శ్రమపడి ఆయనింటికి వెళ్ళడం అనవసరం—" అన్నాడు జయరాజు.

"అలాగని యెందుకనుకుంటున్నావు?" అన్నాడు పేర్రాజు.

"శేషయ్యగారు పెద్దవారు. పెద్దవాళ్ళ చేతులు, చేతలు పెద్దవిగానే వుంటాయి. నేనాయన ఉప్పు తింటున్నవాణ్ని. ఆయన పనిమీదే నేనిక్కడకు వచ్చాను. నాకే ఆయన భద్రయ్య పేరు చెప్పకుండా మీ పేరు చెప్పాడు. అంటే ఇదేదో రహస్యమైన వ్యవహారం. ఇటువంటివాటిల్లో మనబోంట్లు అంటీ ముట్టనట్టుగా ఉండటమే మంచిదని నా అనుభవం చెబుతోంది" అన్నాడు జయరాజు.

## 2

జయరాజు యింట్లో సరిగ్గా నాలుగురోజులున్నాడు. ఆ నాలుగు రోజుల్లోనూ అతను తన ప్రవర్తనతో పేర్రాజునూ రాధనూ కూడా ఆకట్టుకుని వారి అభిమానానికి పాత్రుడయ్యాడు. వారంటే అతడికక్కూడా ఏదో అనుబంధం ఏర్పడింది.

అయిదోరోజు ఉదయాన పేర్రాజు అత్తింటినుంచి

టెలిగ్రాం వచ్చింది—అర్జంటుగా రాధను పంపమని. టెలిగ్రాం వచ్చిన కాసేపటికే భద్రయ్య మనిషి వచ్చి పేర్రాజుకో పెట్టె యిచ్చి వెళ్ళాడు.

పేర్రాజుకు స్కూలు వదిలి వెళ్ళడానికి లేదు. తోడు లేకుండా ఒక్కర్తినీ ఆడపిల్లను పంపడం ఆయన కిష్టం లేదు. అదృష్టవశాత్తూ జయరాజు ప్రయాణం కూడా ఆ రోజే నిశ్చయమైందని ఆయన సంతోషించాడు.

ఆ గ్రామం నుంచి రాజమండ్రికి బస్సుంది. అక్కడ్నుంచి మరో బస్సు మారాలి. రాజమండ్రిలో రాధకు సాయపడమని పేర్రాజు జయరాజుని కోరాడు. అలాగే నన్నాడు జయరాజు.

ఇద్దర్నీ బస్సెక్కించి రాధను ఓ లక్షసార్లు హెచ్చరించి, జయరాజుకు పదే పదే చెప్పి వెళ్ళాడు పేర్రాజు- "నేనేం చిన్నపిల్లను కాను. భయమెందుకూ? నా అంతట నేనే దర్జాగా ప్రయాణాలు చేసి రాగలను. పైగా జయరాజుగారి తోడుండి—" అంది రాధ తండ్రికి ధైర్యం చెబుతూ.

పేర్రాజుకు ధైర్యం కలిగినా కలక్కపోయినా బస్సు కదిలింది.

రాధ ఆడవాళ్ళ సీట్లో కూర్చుంది. జయరాజు సరిగ్గా ఆమె వెనుక సీట్లోనే కూర్చున్నాడు.

వాళ్ళెక్కినది ఎక్స్‌ప్రెస్ బస్ కాదు. అయిదేసి నిముషాలకో ఊళ్ళో ఆగుతోంది. ప్రయాణం చాలా విసుగ్గా వుంది. జయరాజు బస్సు ఆగినపుడల్లా ఏదో ఒకటి కొంటూ తినమని ఆమెను బలవంత పెడుతున్నాడు.

"మా నాన్న మిమ్మల్ని రాజమండ్రిలో నాకు సాయ పడమన్నారు గానీ ఇక్కడ్నుంచీ తిండిపెట్టి వేధించమన

లేదు" అంది రాధ.

"నీ యింట్లో నువ్వు నన్నిలాగే వేధించావు. అందుకు బదులు ఇది!" అన్నాడు జయరాజు.

ఒక వూళ్ళో బటానీలు, ఇంకోచోట వేరుశనగలు మరోచోట జంతికలు, ఒకచోట కమలాఫలాలు ఇలా కొంటున్నాడు. రాజమండ్రి సమీపంలోకి వచ్చాక కూడా అతను బిస్కట్లు కొన్నాడు.

"ఇవి తినను" అంది రాధ.

"ఇన్ని తిని ఇవి తిననంటే నా మనస్సు నొచ్చుకుంటుంది" అన్నాడు జయరాజు.

"ఇటువంటి తిండి నాకు పడదు" అంది రాధ.

"ఈ ఒక్క రోజుకీ—నా కోసం—" అన్నాడు జయరాజు.

రాధ బిస్కట్లు తింది. రాజమండ్రి ఊళ్ళో బస్సు ప్రవేశించేసరికి ఆమె కడుపులో తిప్పినట్లయింది. "వాంతి అయేలా వుంది" అందామె పక్కావిడతో. ఆవిడ చటుక్కున కదిలి సీటుమారి రాధకు కిటికీ పక్క సీటు ఇచ్చింది. రాధ ప్రయత్నించింది కానీ వాంతి అవలేదు. కళ్ళు తిరుగుతున్నట్లనిపించి నిస్త్రాణగా వెనక్కు వాలి పడుకుంది.

బస్సు రాజమండ్రిలో ఆగింది.

ఒక్కొక్కరే దిగుతున్నారు గానీ రాధ లేవలేదు. జయరాజు కంగారుగా "రాధా!" అని పిలిచాడు.

ఆమె నీరసంగా "ఊఁ" అంది.

"ఏమిటయింది?" అన్నాడతను.

"తెలియడం లేదు. కళ్ళు తిరిగిపోతున్నాయి" అంది రాధ.

"స్టాండులో నీ బస్సు సిద్ధంగా వున్నట్లుంది. ఎక్క లేవా?" అన్నాడు జయరాజు.

"ఎక్కలేను" అంది రాధ.

జయరాజు తను ఊతమిచ్చి రాధను బస్సులోంచి దింపాడు. ఆమెకు నడవడం కూడా కష్టంగానే వుంది. "ఎక్కడయినా పడుకోవాలనుంది" అందామె బస్ స్టాండులో చతికిలబడుతూ. వాటం చూస్తే ఆమె అక్కడే పడుకునేలా వుంది.

జయరాజామె నక్కడే వదిలి బస్ స్టాండు చుట్టూ చూశాడు. నలుగురయిదుగురు రిక్షావాళ్ళతన్ని చుట్టుముట్టారు బేరం కోసం. జయరాజు వాళ్ళను విదిలించుకుంటూ "నాకు టాక్సి కావాలి!" అన్నాడు.

"రాజమండ్రీ బస్టాండుకొచ్చి టాక్సీ కోసం చూసిన వాళ్ళ నెక్కడా చూడలేదు" అన్నాడో రిక్షావాడు హేళనగా.

సరిగ్గా అప్పుడే అక్కడికో టాక్సీవచ్చి ఆగింది. అందులోంచి ఓ మనిషి హడావిడిగా దిగి కదులుతున్న ఓ బస్సుకేసి పరుగెత్తాడు. జయరాజు టాక్సీ డ్రయివర్ని సమీపించి "టాక్సీ కడతావా?" అన్నాడు.

"ఊఁ" అన్నాడు డ్రయివర్.

"హాస్పిటల్ కి వెళ్ళాలి."

"గవర్నమెంటా—ప్రయివేటా?"

"ప్రయివేటే-సీరియస్ కేసు" అన్నాడు జయరాజు.

"అయితే కాకినాడ శేషయ్య ఇంటికి పోనిచ్చేదా?" అన్నాడు టాక్సీడ్రయివర్.

"అదే నా క్కావలసింది" అన్నాడు జయరాజు.

రాధను నెమ్మదిగా తీసుకు వచ్చి వెనక సీట్లో పడుకో బెట్టారు. జయరాజు, డ్రైవర్ ముందుసీట్లో కూర్చు న్నారు. టాక్సీ బస్ట్సాండు వదిలి పెట్టింది.

# 3

స్కూల్లో వుండగా పేర్రాజుకి కబురొచ్చింది ఇంటి దగ్గర్నుంచి. అతడి భార్య వరధనమ్మ పుట్టింటినుంచి తిరిగి వచ్చింది. పేర్రాజు హెడ్మాస్టరుకి చెప్పి ఇంటికి వచ్చేశాడు.

"అమ్మాయి యింట్లో లేదేమండీ-పక్కింటివాళ్ళ నడి గితే నా దగ్గర కొచ్చిందంటా రేమిటీ?" అన్నది వరధనమ్మ మొదటి ప్రశ్న. అది పిడుగులా తగిలింది పేర్రాజుకు.

"తెలిసే అడుగుతున్నావా, వేళాకోళ మాడుతు న్నావా?" అన్నాడు పేర్రాజు కంగారుగా.

వరధనమ్మ కూడా పేర్రాజు వేళాకోళ మాడుతున్నా డనుకుంది టెలిగ్రాం కబురు విని. ఇద్దరూ కూడా వేళా కోళాలాడుకోవడం లేదని గ్రహించేక ఇద్దరికీ కాళ్ళూ చేతులూ ఆడ లేదు.

జరిగింది చెప్పాడు పేర్రాజు.

వరధనమ్మ గుండెలు బాదుకుంది.

ఓ పావుగంట సేపు ఇద్దరూ అయోమయావధసలో పడి పోయారు. ఏం చేయాలో ఇద్దరికీ పాలుపోలేదు.

ఇప్పుడు రాధ ఎక్కడుంది?

అప్పటికి టైము సాయంత్రం నాలుగయింది. భార్యా భర్త లిద్దరూ ఈ విషయమై ఏం చేయాలో తర్జన భర్జన చేశారు.

"ఆడపిల్లను ఒక్కదాన్నీ ముక్కు మొహం యెరగని వాడితో యెలా పంపించారండీ—ఇదంతా వాడు పన్నిన

మాయే అయుంటుంది. ఇప్పుడేం చేయాలి?" అంది వరదమ్మ.

"ఆ జయరాజు నమ్మించి గొంతు కోశాడు. ఆ పరిసి తుల్లో యెవ్వరూ వాడ్ని మోసగాడనుకోరు. ఆర్టీసీ బస్సులో ప్రయాణం—ఎదిగిన ఆడపిల్ల-భయమేముం టుందిలే అనుకున్నాను" అన్నాడు పేర్రాజు.

"ఎదిగిన ఆడపిల్ల కాబట్టేనండీ భయపడాల్సింది" అంది వరదమ్మ.

"నిజమేననుకో — ప్రాజ్ఞురాలైన పిల్లని పదిమందీ చూస్తూండగా వాడు మాత్రం ఎలా యెత్తుకుపోగలడే?" అన్నాడు పేర్రాజు.

"దొంగ టెలిగ్రాం ఇప్పించిన వెధవ ఎంతకైనా తెగించగలడు. వాణ్ని మీరెలా నమ్మారండీ బాబూ—" అంది వరదమ్మ.

"ఎక్కడో మారుమూల పల్లెటూళ్ళో వున్న మన మ్మాయి నెత్తుకుపోవడం కోసం పట్నంనుంచి పథకం వేసుకొని ఎవరో వస్తాడని నేను మాత్రం కలగన్నానా చెప్పు! ఇవన్నీ తర్వాత....ఇప్పుడు తక్షణం కర్తవ్యం ఆలోచించాలి!" అన్నాడు పేర్రాజు.

సరిగ్గా అప్పుడే పోస్టుమాన్ వచ్చి పేర్రాజుకో కవరు యిచ్చి వెళ్ళాడు. దానిపైన "శ్రీ రాధ" అని రాసి వుంది. అది చూస్తూనే పేర్రాజు కళ్ళు మెరిశాయి. "అమ్మాయి దగ్గర్నుంచి—" అని భార్యకి చెప్పి కవరు చింపి ఉత్తరం బైటకుతీసి చదివాడు.

"పూజ్యనీయులైన నాన్నగారికి మీ కూతురు రాధ నమస్కరించి వ్రాయునది—

నేను జయరాజుతో లేచిపోయాను. నా గురించి

మీరు ఏ రిపోర్టులూ ఇవ్వొద్దు. మళ్ళీ నేను త్తరం రాసేవరకూ మీరు నా గురించి ఆలోచించకండి. నేను వేసింది తప్పటడుగని మీరు భావిస్తూంటే నన్ను క్షమించండి.

మీ దీవెనలు కోరే

రాధ."

"ఎంతపని చేశావే తల్లీ!" అంటూ శోకాలు ప్రారంభించింది ధరణమ్మ.

"నువ్వాట్టే అరవకు. ఈ విషయం బైటకు పొక్కనివ్వకూడదు—" అన్నాడు పేరాజు.

"మరేం చేయాలి?"

"ముందా జయరాజు గురించి నేను వాకబు చేస్తాను-" అన్నాడు పేరాజు. ఆయన ప్రెసిడెంటు భద్రయ్య ఇంటికెళ్ళి కాకినాడ శేషయ్య గురించి అడిగాడు.

"కాకినాడ శేషయ్యా—వాడెవడు?" అన్నాడు భద్రయ్య.

"వాడెవడో తమరికి తెలుసు-" అన్నాడు పేరాజు.

"ఇదింకా బాగుందయ్యా పంతులూ!" అంటూ చిరాకు పడ్డాడు భద్రయ్య.

పేరాజప్పుడు జయరాజు గురించి చెప్పాడు. అదంతా విని—"ఎవడో నీకు టోకరా ఇచ్చాడు. వాడుండగానే నువ్వు నా దగ్గర కొస్తే నిజం బైట పడుందేది—" అన్నాడు.

అది నిజమేననిపించింది పేరాజుకు. జయరాజు కావాలనే ఈ నాటకం సృష్టించాడు. అది బయటపడుతుందనే తనను భద్రయ్య ఇంటికి వెళ్ళనివ్వలేదు.

ఎందుకైనా మంచిదని కూతురి విషయం మాత్రం

పేర్రాజు భద్రయ్యకు చెప్పలేదు. ఆయన ఇంటికి తిరుగు ముఖం పడుతూండగా దారిలో ఓ మనిషి ఎదురయ్యాడు. వాడు భద్రయ్య మనిషి. జయరాజుకిమ్మని పెట్టెఇచ్చింది వాడే! వాణ్ని చూడగానే పేర్రాజులో మళ్ళీ ఆశలు చిగురించాయి. ఆపి—పలకరించాడు.

వాడు పేర్రాజుకు దణ్నంపెట్టాడు.

"దణ్ణాలు తర్వాత—నువ్వేమో భద్రయ్యగారిచ్చాడని నాకో పెట్టె ఇచ్చావు. ఆ భద్రయ్య ఏమీ తెలియదంటున్నాడు. అసలు విషయం చెప్పు—" అన్నాడు పేర్రాజు.

వెంటనే చెప్పకపోయినా కాసేపు తటపటాయించి ఆఖరికి ఆ మనిషి అసలు విషయం చెప్పేశాడు. జయరాజు వాడికి వందరూపాయలిచ్చాడు. వాడు జయరాజు చెప్పినట్లు చేశాడు. ఇందులో భద్రయ్య ప్రమేయం ఏమీ లేదు.

"నీ మూలంగా నాకు చాలా నష్టం జరిగింది. వంద రూపాయలకు ఆశపడి ఊళ్లోవాళ్ళకి ద్రోహం చేస్తావా- భద్రయ్యగారి దగ్గరకు పద—నీ సంగతి తేలుస్తాను—" అన్నాడు పేర్రాజు.

ఆ మనిషి పేర్రాజును లెక్కచేయలేదు. తన కసలు ఏమీ తెలియదనీ అంతా పేర్రాజు కల్పించిన నాటకమనీ అనేసి వెళ్ళిపోయాడు.

వాడింక నిజం ఒప్పుకోడనీ తనే అనవసరంగా రొష్టు పడాలనీ అర్థమైంది పేర్రాజుకి. ఆయన నీరసంగా ఇల్లు చేరాడు. భార్య ఆయన తెచ్చే కబురుకోసం ఎంతో ఆత్రుతగా ఎదురుచూస్తోంది. తెచ్చిన కబురువిని నీరస పడిపోయి—"ఆ జయరాజెవడండీ— మనపిల్ల గురించి

వాడికలా తెలిసిందండీ_" అంటూ శోకాలు మొదలెట్టింది.

"దీనంతటికీ కాకినాడలో శేషయ్యే నేవాడు కారణం. వాడిగురించి వివరాలు సంపాదిద్దాం. నాకేమో సెలవు లేవు. అమ్మాయేమో లేచిపోయానని ఉత్తరం రాసింది. ఇంక వెతకిమాత్రం ప్రయోజనమేముంది. మనూరివాళ్లెవరైనా కాకినాడ వెడితే ఆ శేషయ్యెవడో తెలుసుకు రమ్మందాం—" అన్నాడు పేర్రాజు.

"అవతల వాడు అమ్మాయినేం చేస్తాడో ఏమో—దాన్ని చంపినా చంపేయగలడు. అభంశుభం తెలియని పిల్ల అది. దాని గురించి నాకు చాలా బెంగగా ఉందండీ—" అంది వర్ధనమ్మ దిగులుగా.

"నాకూ ఉంది దిగులు. కానీ కావాలని లేచిపోయిన పిల్లని మనమేం చేయగలం? ఎలా రక్షించగులం?అది అనుభవించక తప్పదు—" అన్నాడు పేర్రాజు.

"అది కావాలని లేచిపోయిందంటారేంటండీ—వాడు మోసం చేసి తీసుకుపోయాడేమోనని నా అనుమానం. మనది నిప్పులాంటి వంశం—" అంది వర్ధనమ్మ.

"రాజమండ్రి బస్సు స్టాండులో దిగి ఇంకో బస్సు మారాలది. అందులో వాడు చేయగల మోసమేముంది? దానికీ ఇష్టమై కులుకుతూ వెళ్ళింది. అసలు నేను పట్టించుకోలేదు గానీ ప్రయాణమైనప్పట్నించీ కూడా ఉషారుగా వుందది—"

"అయితే మీరు దాని కోసం ఏమీ చేయరా?"

"లేచిపోయిన ఆడపిల్ల చచ్చిందానితో సమానం—" అన్నాడు పేర్రాజు కోపంగా.

అయినా పేర్రాజు తన ప్రయత్నాలు మానలేదు.

ఆయన అక్కణ్నించి కాకినాడ వెళ్ళొచ్చే వాళ్ళ ద్వారానూ, తనకు తెలిసిన ఒకరిద్దరు మాజీ విద్యార్థుల ద్వారానూ కాకినాడ శేషయ్య గురించి వాకబు చేయించాడు.

కాకినాడలో శేషయ్యలుంటే ఉండవచ్చు. కానీ ప్రముఖుల్లో ఎవరూ శేషయ్యల్లేరు.

"ఆ జయరాజు అన్నీ అబద్ధాలే చెప్పాడు—" అన్నాడు పేర్రాజు.

"వాడి అనవాళ్ళూ, పేరూ చెప్పి ఏ పోలీసుకైనా ప్రయివేటు డిటెక్టివ్‌కైనా యిస్తే?" అంది వర్ధనమ్మ.

"అయినా వాడి పేరు మాత్రం నిజమని నమ్మకమేమిటి? ఇన్ని అబద్ధాలు చెప్పినవాడు తన అసలు పేరు చెప్పి ఉంటాడనుకోవడం కూడా తెలివితక్కువే!" అన్నాడు పేర్రాజు.

"మీరన్నది నిజమే—ఆ మాటకొస్తే వాడిక్కడికి మారువేషంలో రాలేదన్న నమ్మకమేమిటి? అనవాళ్ళూ పనికిరావు—" అంది వర్ధనమ్మ.

"వర్ధనం మనకిన్ని తెలివితేటలిచ్చాడు దేవుడు. కానీ అమ్మాయిని రక్షించుకునేందుకు పనికిరావడంలేదు—" అన్నాడు పేర్రాజు దిగులుగా.

దంపతులిద్దరూ అలా రెండ్రోజులు దిగులుపడ్డారు. మూడోరోజు కూడా దిగులుపడవలసిందే — కానీ వాళ్ళింటికి ఓ కొత్త వ్యక్తి వచ్చాడు.

## 4

వచ్చిన వ్యక్తి యువకుడు. నిండా పాతికేళ్ళుండవు.

"ఎవరు కావాలి బాబూ నీకు?" అనడిగేడు పేర్రాజు.

"ఇది పేర్రాజు గారిల్లే కదా?" అడిగాడు యువకుడు.

పేర్రాజు ఆశ్చర్యంగా ఆ యువకుణ్ని చూశాడు. వచ్చినవాడు చూడ్డానికి ధనికుడిలాగున్నాడు. వెతుక్కుంటూ తనింటికొచ్చాడు—"ఇది నా యిల్లు. నా పేరు పేర్రాజు. ఈ ఊరి కమిటీ స్కూల్లో మేస్టర్ని!" అన్నాడాయన.

"మీ అమ్మాయి పేరు రాధ కదూ?" అన్నాడా యువకుడు.

"అవును. నీకెలా తెలుసు?" అన్నాడు పేర్రాజు రెట్టించిన ఆశ్చర్యంతో.

"ఎందుకు తెలియదు? నేనామెను ప్రేమించాను—" అన్నాడా యువకుడు.

ఒక్కక్షణం పేర్రాజుకు నోటమాటరాలేదు. ఎవరీ కుర్రాడు? తన దగ్గరకి వచ్చి తన కన్నకూతుర్ని ప్రేమించానని ధైర్యంగా చెబుతున్నాడు? ఎప్పుడూ ఈ ఊరు దాటి వెళ్ళని రాధని తనెప్పుడు చూశాడు? ఎలా ప్రేమించాడు?

"నువ్వనుకునే రాధ ఎవరో? పొరపాటున నువ్విక్కడికి వచ్చావనుకుంటాను. నా కూతురీ ఊరొదిలి ఎక్కడికీ వెళ్ళలేదు—" అన్న వాక్యం పూర్తిచేశాక పేర్రాజుకో పెద్ద అనుమానం వచ్చింది. ఇప్పుడు రాధ ఇంట్లో లేదు. ఇంట్లోనేకాదు—ఊళ్ళో కూడా లేదు. జయరాజుతో లేచిపోయింది. జయరాజుతో లేచిపోయిన రాధ ఈ యువకుడి కళ్ళబడిందా? తన వివరాలతడికి చెప్పిందా?

"నేనెప్పుడూ ఏ విషయంలోనూ పొరబడను. అందుకే ముందుగా మీ పేరుకూడా అడిగాను—" అన్నాడా

యువకుడు నమ్రకంగా.

"నీ పేరు!"

"శేషారావు!" అన్నాడా యువకుడు.

ఎక్కడో విన్నట్లనిపించి ఉలిక్కిపడ్డాడు పేర్రాజు. శేషరావుకాదు కానీ అలాంటిదే పేరు.... శేషయ్య.... కాకినాడ శేషయ్య... పేరు విన్నాడతను.

"అంటే నువ్వేనా కాకినాడ శేషయ్యవి!" అనడిగాడు పేర్రాజు.

"కాకినాడ శేషయ్య — వాడెవడు?" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

పేర్రాజు క్షణంపాటు తమాయించుకున్నాడు. తన బుర్ర సరిగ్గా పనిచేయడంలేదు. అనవసరంగా ప్రతివాడి దగ్గరా తన గుట్టు రట్టుచేసుకోవడ మెందుకు? అసలీ కుర్రాడెవరో, తన కూతుర్నెప్పుడు—ఎలా ప్రేమించాడో— ఇప్పుడిక్కడికి ఎందుకొచ్చాడో తెలుసుకోవాలి.

"నిన్నెక్కడా చూసిన గుర్తులేదు. మా అమ్మాయి నన్నొదిలి ఏ ఊరూ వెళ్ళలేదు. నువ్వు దాన్ని ఎప్పుడు చూశావు—ఎక్కడ చూశావు—అన్నది నాకు తెలియడం లేదు—" అన్నాడు పేర్రాజు.

"అమలాపురంలో సుబ్బాయమ్మ పెళ్ళిలో చూశాను" అన్నాడు శేషారావు.

సుబ్బాయమ్మ పేర్రాజు దూరపు బంధువులమ్మాయి. ఆ పెళ్ళికి పేర్రాజు వెళ్ళలేదు. అతడికా సమయానికి ఎలక్షన్ డ్యూటీపడింది. వర్ధనమ్మ, పిల్లలు వెళ్ళారా పెళ్ళికి!

జవాబు విన్నాక పేర్రాజు మనసు తేలికపడింది. కూతుర్ని శేషారావు తప్పకుండా స్థలాల్లో చూడలేదు.

పెళ్ళిలో చూశాడు— "నువ్వు రాధతో మాట్లాడేవా?"

"లేదు. కానీ మాట్లాడాలని అనుకున్నాను. ఆమె నాకు ఒంటరిగా దొరకలేదు. ఆమె అందచందాలు నచ్చాయి. ఆమె గురించి వాకబు చేశాను. మీ అడ్రసు సంపాదించాను. ఇప్పుడు మీ అనుమతికోసం వచ్చాను-" అన్నాడు శేషారావు. అతడి కళ్ళు రాధకోసం వెతుకుతున్నాయి.

"సుబ్బాయమ్మ పెళ్ళై చాలాకాలమైంది—నువ్విప్పుడొచ్చావా?" అన్నాడు పేర్రాజు.

"రాధను చూడగానే మా యింట్లో చెప్పాను. దాంతో పెద్ద యుద్ధమైంది. ఇంట్లో ఒక్కరు కూడా నాకు అనుకూలురుగా లేరు. అయినా ధైర్యంగా అందర్నీ ఎదిరించాను. అది ముగియడానికింతకాలం పట్టింది—" అన్నాడు శేషారావు.

"పెళ్ళి గురించి అంత యుద్ధమెందుకు?"

"నా పెళ్ళికి నాన్నగారు యాభై వేల కట్నం ధర కట్టారు. అది పలికేమాటయితే కోతిపిల్లయినా ఫరవా లేదాయనకు. అందుకే యుద్ధం. రాధ బడిపంతుల పిల్లని ఆయన మండిపడ్డారు—"

పేర్రాజు ముఖం కాస్త మాడింది—"ఇంతకీ మీ నాన్నగారి పేరు?"

"కొండల్రావు!" అన్నాడు శేషారావు.

"ఏ కొండల్రావు?" అన్నాడు పేర్రాజులిక్కిపడి.

శేషారావు చెప్పాడు. పేర్రాజుకు నోటమాట రాక కొంతసేపు అవాక్కయి శేషారావు వంకనే చూస్తూ వుండిపోయాడు. కాసేపటికి అతికష్టంమీద గొంతు పెగిల్చి — "నువ్వు....నువ్వు....మీరు ...కొండల్రావుగారి

అబ్బాయా?" అన్నాడు.

కొండల్రావు పేర్రాజుకు బంధువే—కానీ అలా చెప్పుకుంటే అది పేర్రాజు సాహసమే అవుతుంది. ఆయన్ను కన్నెత్తి చూడడంగానీ, పల్లెత్తి పలకరించడం గానీ చేయలేదు పేర్రాజు. అంతస్థుల్లో వారికున్న భేదాలలాంటివి. కొండల్రావుకి బంగారు ఇనప్పెట్టెలు నాలుగున్నాయని చెప్పుకుంటూరు. అందులో నిజం ఎంతున్నా దాన్నిబట్టి ఆయన ఆస్తిని అంచనా వేయవచ్చు.

"మీరు పెద్దలు. నన్ను గౌరవించకూడదు. ఇందాకటిలాగే పిలవండి—" అన్నాడు శేషారావు.

పేర్రాజు శేషారావును మరిన్ని వివరాలడిగాడు.

రాధ కోసం ఇంటినీ, ఆస్తినీ, బంధువులనీ తెగతెంచుకుని వచ్చేశాడు శేషారావు.

"ఇప్పుడేం చేస్తావ్?" అన్నాడు పేర్రాజు.

"మీ అనుమతి తీసుకుని రాధను పెళ్ళిచేసుకుంటాను" అన్నాడు శేషారావు.

ఏ ఆడపిల్ల తండ్రికైనా ఇది శుభవార్త! అయితే ఎటువంటి శుభవార్తకైనా శుభం ఆపాదించబడేది ఆ ఘడియనుబట్టే! పేర్రాజు కిప్పుడు శుభ ఘడియలులేవు. శేషారావు వచ్చినవి శుభ ఘడియలు కావు.

ఇప్పుడు తనేం చేయాలి? కూతురు జయరాజుతో లేచిపోయిందని శేషారావుకు చెప్పాలా? లేక ప్రస్తుతానికి ఊళ్ళోలేదని అబద్ధమాడాలా? రెండోదే చేశాడు పేర్రాజు.

"ఏ ఊరెళ్ళింది?"

అత్తారి ఊరి పేరు చెప్పాడు పేర్రాజు.

"అయితే అక్కడికి వెడతాను—" అన్నాడు

శేషారావు.

"ఎందుకని?"

"ఆమెకు నేనంటే ఇష్టముందో లేదో తెలుసుకోవాలని ఆత్రంగా వుంది నాకు" అన్నాడు శేషారావు.

"బాగానే వుంది. అది తెలుసుకోకుండానే ఇంత కాలం మీవాళ్ళతో యుద్ధం చేశావా?" అన్నాడు పేర్రాజు.

"నా ప్రతిపాదన మావాళ్ళు ఖండించగానే ఏం చేయాలో నాకు తెలియలేదు. ఆ బంధాలన్నీ తెంచుకు వచ్చాక ఇంతకాలం నాది ఏకపక్ష ప్రేమగా ఉండి పోయిందని స్ఫురించింది. కానీ నాకు నమ్మకముంది-ఆమె కాదనదని" అన్నాడు శేషారావు.

"అంత నమ్మకమున్నప్పుడు మళ్ళీ ఎక్కడికో వెళ్ళడ మెందుకు?" అన్నాడు పేర్రాజు.

"పేర్రాజు మామయ్యగారూ-మీకు నమస్కరిస్తున్నాను. ఇప్పుడు నే నెక్కడికి వెడతాను? నాకింకెవరున్నారు?" అన్నాడు శేషారావు దీనంగా.

హఠాత్తుగా పేర్రాజుకి అనుమానం వచ్చింది. "అసలు నువ్వు కొండ్రావుగారబ్బాయి వన్న నమ్మక మేమిటి?"

"మీరు నమ్మి ప్రయోజన మేమిటి? నేనా యింటితో అన్ని బంధాలూ తెంచుకు వచ్చేశాను. నేనింక కొండ్రావుగారబ్బాయిని కాదు" అన్నాడు శేషారావు.

"చూస్తూ చూస్తూ నా కూతుర్ని బికారి చేతుల్లో పెట్టలేనుగదా" అన్నాడు పేర్రాజు.

"నేను బికారిని కాదు. రెండేళ్ళుగా వ్యాపారం చేస్తున్నాను. నా తండ్రికి సంబంధించిన లక్షల ఆస్తికి వారసత్వం పోగొట్టుకున్నా—నా దగ్గర రెండు లక్షల

దాకా ఉన్నాయి. దీనికి ఋజువు మీ కెప్పుడు కావాలంటే అప్పుడు ఇవ్వగలను. నాతో రామచంద్రపురం రండి—" అన్నాడు శేషారావు.

పేర్రాజు నాలిక్కరుచుకున్నాడు. కుర్రాడి ధీమా చూస్తూంటే ఉన్నవాడిలాగే వున్నాడు. మిగతా విషయాలు తెలుసుకోవడం అంత కష్టమేం కాదు. ఉన్న ఇబ్బందల్లా అసలు రాధ నితడికి చూపేదులా? తన సమస్య నితడికి చెప్పుకునేదెలా?

శేషారావు జాలిగా పేర్రాజు వంక చూసి "మీరు నన్ను నమ్మండి. నాతో రామచంద్రపురం రండి. నా స్థితిగతులు చూశాక నే మన మిద్దరం కలసి రాధ ఉన్నవూరు వెడదాం. మీతో వెడితేనే నాకు అన్ని మాటలూ సక్రమంగా అవుతాయి. నా ప్రేమకూ మీ ఆమోదముందన్న విషయం రాధకు తెలియాలి. అదీకాక...." అని ఆగాడు.

"అదీకాక....?" అన్నాడు పేర్రాజు.

"నేను ఇల్లొదిలే ముందు నాన్న నన్ను బెదిరించాడు. ఏ అమ్మాయి కోసం నువ్వు మమ్మల్నందర్నీ వదిలి వెడుతున్నావో ఆ అమ్మాయి నీకు దక్కుతుందని అనుకోకు. మన జయరాజుండనే ఉన్నాడు-అన్నాడు—" అన్నాడు శేషారావు.

పేర్రాజులిక్కిపడి—"ఏమన్నావ్?" అన్నాడు.

శేషారావు మళ్ళీ అదే మాట చెప్పి—"అందుకే నేను కంగారుగా రాధ కేమయిందోనని వచ్చాను" అన్నాడు.

పేర్రాజు తల పట్టుకుని—"అయితే ఇంక నీ దగ్గర దాచి లాభం లేదు. అంతా ఇప్పుడర్థమవుతోంది. ఇదంతా కొండల్రావుగారి పన్నాగమన్న మాట. ఇప్పుడు నా

కూతురు జీవితం బుగ్గిపాలయింది. అసలు దానికి నూరేళ్లూ నిండాయేమోనని భయంగా కూడా వుంది" అన్నాడు. ఆయన కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"ఏమయింది?" అన్నాడు శేషారావు కంగారుగా.

పేర్రాజు జరిగింది చెప్పి—"మింగలేక కక్కలేక ఏడుస్తున్నాం. మగపిల్లాడయితే బాధలేదు—ఏ పోలీసు రిపోర్టో యిచ్చేవాళ్ళం. ఆడపిల్ల కావడంతో వచ్చింది అవస్థ" అన్నాడు.

శేషారావు వుద్రేకంగా లేచి నిలబడి—"జయరాజు సంగతి నాకు తెలుసు. వాడి అంతు చూస్తాను. మీరేం భయపడకండి. ఒకటి రెండు రోజుల్లో మేమిద్దరం కలిసి వచ్చేస్తాం" అన్నాడు. ఆ తర్వాత అతనొక్క మాట కూడా వినిపించుకోకుండా పరుగెత్తాడు అక్కణ్నించి.

## 5

అతను గదిలో అడుగుపెట్టి తలుపు వేశాడు.

మంచం మీద పడుకున్న రాధ కంగారుగా లేచి నిలబడింది.

"బెదురు చూపుల రాధా—అందమంటే నీదే!" అన్నాడతను.

ఆమె నోరు విప్పలేదు. ఆమె చూపుల్లోని బెదురు పోలేదు.

అతను నెమ్మదిగా నడచివచ్చి మంచం మీద కూర్చుని "ఇదేంటో చూశావా?" అనడిగాడు.

ఆమె చూసింది. ఏదో ప్యాకెట్ అది! కానీ ఆమె మాట్లాడలేదు.

"ఇందులో నీకు చక్కగా అమిరే బట్టలున్నాయి. చీరకు మ్యాచింగ్ లంగా, బ్లౌజుకు మ్యాచింగ్ బ్రా...."

అన్నాడతను.

ఆమె మాట్లాడలేదు.

"నేను ప్రేమతో తీసుకువచ్చిన ఈ బట్టలు ధరించవా?" అన్నాడతను.

"ఆ ప్యాకెట్ అక్కడపెట్టి మీరు బయటకు వెళ్ళండి" అంది రాధ.

"నువ్వు బట్టలు నా ఎదురుగా మార్చుకుంటావనీ, ఆ దృశ్యం నేను చూడాలనీ సరదాపడేకదా—మొత్తం దుస్తులన్నీ కొత్తవి తెచ్చాను" అన్నాడను.

"నీ సరదా తీరదు" అంది రాధ.

"ఇదే మాట చాలా రోజుల్నించి చెబుతున్నావు" అన్నాడతను.

"ఎన్ని రోజులైనా, సంవత్సరాలైనా, యుగాలైనా ఇదేమాట చెబుతాను" అంది రాధ.

"సరే-అయితే నిన్నో ప్రశ్న వేస్తాను, సూటిగా జవాబివ్వు" అన్నాడతను.

ఆమె ఇస్తాననీ ఇవ్వననీ అనలేదు.

ఆ గదిలో చాలా రోజుల్నించి బందీగా వున్నదామె. రోజూ వేళకు భోజనం అందుతోంది. చదువుకుందుకు పుస్తకాలున్నాయి. ఒక్కటీ మంచిది కాదు. అన్నీ బూతు. సాహిత్యమేకాక వాటిల్లో బొమ్మలు కూడాను.

ఇంటిలో తలిదండ్రుల చాటున, నాలుగు గోడలమధ్య ఉంటే రాధ సరదాపడి ఆ పుస్తకాలు చదివి వుండేది. బొమ్మలు చూసి వుండేది. కానీ ఇక్కడ ఈ విపత్కర పరిస్థితిలో ఆమె తప్పించుకుపోవడం గురించి తప్ప వేరే ఆలోచించడం లేదు. మగ, ఆడవు-సంబంధించిన ఆలోచనలే ఆమెకు జుగుప్సాకరంగా వున్నాయి.

రోజూ అతను వస్తున్నాడు. అడిగి వేడుతున్నాడు. రకరకాల కబుర్లు చెబుతున్నాడు. అసభ్యంగా మాట్లాడుతున్నాడు. తనను తాకకుండానే అసభ్యంగా ప్రవర్తిస్తున్నాడు. తను లొంగడం లేదు.

అదృష్టమేమిటంటే ఇంతవరకూ అతడు తనను బలవంతం చేయలేదు. రాత్రిళ్ళు తనకేవిధమైన ఇబ్బందీ కలిగించలేదు. కానీ ఎన్నాళ్ళీ చెర! ఎంతకాలమిలా కొనసాగుతుంది?

తనిప్పుడెక్కడుంది? జయరాజు తనను టాక్సీలో ఎక్కించుకున్నాక మళ్ళీ ఆతన్ని చూడలేదు. ఇక్కడికెలా వచ్చిందో, అతనేమయ్యాడో రాధకు తెలియటులేదు.

"నీకు మానభంగమంటే తెలుసా?" అనడిగాడతను.

ఆమె మాట్లాడలేదు కానీ గుండె ఝల్లుమంది.

"తెలియకపోతే విను. ఆడదానికి ఇష్టం లేకపోయినా మగాడామెను బలవంతంగా అనుభవిస్తే ఆ అమ్మాయికి మానభంగం జరిగిందని అర్థం—ఉదాహరణకు నేను నిన్ను...."

"ఉదాహరణ వద్దు. అర్థమైంది" అంది రాధ.

"ఇప్పుడీ గదిలోంచి నువ్వు బయటకు వెళదామన్నా వెళ్ళలేవు. తెలుసా?" అన్నాడతను.

"తెలుసు."

"నీకంటె అన్నివిధాలా బలవంతుణ్ని. తెలుసా?"

"తెలుసు."

"ఈ పరిస్థితుల్లో నేను నిన్ను మానభంగం చేస్తే తప్పుకోవడం నీకు అసాధ్యమని తెలుసా?"

రాధ కళ్ళల్లో భయం కనబడింది. అతనిదంతా ఎందుకు చెబుతున్నాడోనని ఆమె కలవరపడసాగింది.

"మానభంగం తప్పనిసరి అయితే ఏం చేయాలో తెలుసా?"

రాధ మాట్లాడలేదు. ఆమె గుండె వేగంగా కొట్టుకుంటోంది.

"ఈ గదిలో పరుగులు పెట్టినా లాభం లేదు. ఒక్కసారి నా చేతితో నీ చేయి పట్టానా సువ్వింక తప్పించుకోలేవు. నీకు మానభంగం తప్పదు. అలాంటప్పుడు ఏం చేయాలంటే?"

ఆమె గుండె వేగం పెరిగింది. మనసులో ఆరాటం హెచ్చింది.

"మనసు తేలిక చేసుకుని హాయిగా అనుభవించడమే" అన్నాడతను పక పకా నవ్వుతూ.

ఆమెకు నవ్వు రావడం లేదు.

"మనసు తేలిక చేసుకో—సరిగ్గా అయిదు నిమిషాలు టైమిస్తున్నాను" అన్నాడతను.

అతను వాచీ వంక చూస్తున్నాడు. ఆమె అతని వంక చూస్తోంది.

# 6

పేర్రాజు స్కూల్ నించి ఇంటికి వచ్చి కాఫీ తాగి పడక కుర్చీలో కూర్చున్నాక—"అసలు మనం మళ్ళీ అమ్మాయినీ జన్మకు చూస్తామాండీ?" అంది వర్ధనమ్మ.

"నాకూ దిగులుగానే వుందే-ఆ శేషారావు నిన్నవచ్చి వెళ్ళాడు. అతను చెప్పిన కథ విన్నప్పటి నుంచీ నాకు మరీ బెంగగా వుంది. పెద్దవాళ్ళ వ్యవహారంలో అనుకోకుండా, మనకు తెలియకుండా తల దూర్చటం జరిగింది. ఇదంతా ఆ భగవంతుడి లీల. దాని కాయనే ఏదో దారి

చూపించాలి" అన్నాడు పేర్రాజు.

సరిగ్గా అదే సమయానికి ఎవరో వీధి గుమ్మంలో నిల బడి "లోపలకు రావచ్చా?" అనడిగారు.

"రండి" అన్నాడు పేర్రాజు కుర్చీలోంచి లేస్తూ.

వచ్చినాయన మనిషి మంచి రాజసంగా వున్నాడు. కానీ ముఖం మాత్రం అంత ప్రసన్నంగా లేదు "నీవేనా పేర్రాజు?" అన్నాడాయన.

"అవునండి—మీ రెవరు?" అనడిగాడు పేర్రాజు.

"నా పేరు కొండల్రావు" అన్నాడాయన. నన్నే పేరడుగుతావా అన్న దర్పం ఆయన కళ్ళల్లో కనబడింది.

పేరు చెప్పగానే పేర్రాజాయన్ను గుర్తుపట్టగలిగాడు. సభల్లోనూ, పేపర్లలోనూ మాత్రమే కాక అప్పుడ ప్పుడు బంధువుల ఇండ్లలో శుభకార్యాలకు మారాన్నుంచి ఆయన్ను చూశాడు పేర్రాజు. ఎప్పుడూ పలకరించే ధైర్యం కలగలేదు. ఈరోజా అవకాశం వచ్చింది. తడబడిపోతూ "రండి-కూర్చోండి" అన్నాడు.

"మర్యాదలు తర్వాత. మీ అమ్మాయి రాధనోసారి పిలవండి" అన్నాడు కొండల్రావు.

"అది ఊళ్ళో లేదు" అన్నాడు పేర్రాజు.

"ఎక్కడికి వెళ్ళింది?"

"మీరు పంపిన జయరాజా మెను కిడ్నాప్ చేశాడు" అన్నాడు పేర్రాజు నిబ్బరంగా.

జయరాజు పేరు వింటూనే కొండల్రావులిక్కిపడి- "ఏమన్నారూ? జయరాజిక్కడికి వచ్చాడా—ఎప్పుడు?" అన్నాడు.

జయరాజు పేరు వింటూనే వీధిలోంచి ఓ యువకుడు లోపలకి వచ్చి "ఏమిటి నాన్నా—జయరాజిక్కడికి

వచ్చాడా? నువ్వుగానీ పంపావా నాన్నా!" అన్నాడు.

కొండల్రావు మాట్లాడలేదు.

పేర్రాజా కుర్రాడి వంకచూసి "నువ్వెవరు బాబూ!" అన్నారు.

"నా పేరు శేషారావు. కొండల్రావుగారబ్బాయిని. మీ అమ్మాయి రాధను ప్రేమించాను నేను. మీతో మాట్లాడటానికని మా నాన్నగారిని తీసుకొచ్చాను నేను" అన్నాడా యువకుడు.

"నువ్వు శేషారావా? మరి నిన్న వచ్చిందెవరు?" అన్నాడు పేర్రాజు కంగారుగా.

"నిన్నెవరొచ్చారిక్కడికి?"

"మీ అబ్బాయి శేషారావని చెప్పి ఓ కుర్రాడిక్కడికి వచ్చాడు. ఏమిటో అంతా అయోమయంగా వుంది నాకు" అన్నాడు పేర్రాజు.

అంతా అక్కడ చతికిలబడ్డారు. పేర్రాజు మొదట్నించీ జరిగిందంతా చెప్పాడు.

"అంతా అయోమయంగా వుంది" అన్నాడు కొండల్రావు.

"నాన్నా! మోసమంతా నీలోనే వుంది. నా రాధను నువ్వేదో చేశావు" అన్నాడు శేషారావు.

"రాధను కిడ్నాప్ చేయించాలని నేననుకున్నమాట నిజం. ఆ విషయం జయరాజుకూడా చెప్పాను. కానీ రెండ్రోజుల క్రితంవరకూ జయరాజు నా దగ్గరే వుంటూ అన్ని పనులూ చూస్తున్నాడు. నిన్న ఉదయమే అతను రాధను కిడ్నాప్ చేయటానికి బయల్దేరాడు—ఇందులో అణుమాత్రం అసత్యం లేదు" అన్నాడు కొండల్రావు.

శేషారావు తండ్రివంక అసహ్యంగా చూసి—"నువ్వు

నిజంగా మారేవనుకున్నాను. కానీ ఇంత నీచానికి పాల్పడ తావనుకోలేదు. అసలు నువ్వు రాధ నెందుకు కిడ్నాప్ చేయించాలి? పురాణ కాలంలో రాక్షసులిలాంటి పనులు చేసేవారు. ఇప్పుడు నువ్వు వాళ్ళు లేని లోటు తీరుస్తున్నావు" అన్నాడు.

"నువ్వు నన్నెన్ని మాటలన్నా ఫరవాలేదు. నేనేం చేసినా నీ క్షేమం కోసమే!" అన్నాడు కొండల్రావు.

"బాబూ—తమరికెందరు బిడ్డలు? అందులో ఎందరికి శేషారావు అనే పేర్లున్నాయి?" అడిగాడు పేర్రాజు.

"మా ఇంటి మొత్తానికి వీడొక్కడే శేషారావు. నిన్న శేషారావునంటూ మీ దగ్గరకు వచ్చిన వాడు జయరాజు అయుంటాడు—" అన్నాడు కొండల్రావు.

"మరి అంతకుముందు జయరాజునంటూ వచ్చిందెవరు?" అడిగాడు పేర్రాజు.

"నాన్నా—ముందిక్కణ్నించి పద—రాధ ఏమయిందో తేల్చాలి. నువ్వు అవతల చేయాల్సిన ఏర్పాట్లన్నీ చేసి ఇక్కడ నా సరదా తీర్చడానికొచ్చినట్లు నాటకాలాడితే తీరదు. రాధ శవంగా మారినా సరే—ఆ శవాన్నే పెళ్ళిచేసుకుంటాను తప్పితే మీ మాట వినను. రాధ శవంగా మారేక ఆ శవాన్ని పెళ్ళిచేసుకుని నేనూ శవాన్నవుతాను. ఇదీ నా శపథం—"

కొండల్రావు కంగారుగా—"నా మాట వినరా—" అని ఏదో చెప్పబోయాడు. శేషారావు అక్కణ్నించి విసురుగా కదిలాడు.

## 7

"ఎవరూ?" అంటూ తలుపు తీశాడతను. తలుపు తెరుచుకోగానే తట్టిన వ్యక్తి విసురుగా లోపలకు వచ్చాడు.

"ఏమిటావిసురు—" అంటూ ఏదో అనబోయి ఆ వ్యక్తిని చూసి ఆగిపోయి—"నువ్వా జయరాజూ—" అన్నాడతను ఆశ్చర్యంగా.

"అవున్రా—నేనే—నాకంటే ముందుగా నువ్వే రాధను కిడ్నాప్ చేస్తే నాకు తెలీదనుకున్నావుట్రా రాస్కెల్—" అన్నాడు జయరాజు.

ఆ రాస్కెల్ ఒక్కక్షణం మాట్లాడకుండా జయరాజు వంకే ఆశ్చర్యంగా చూసి "నేను రాధను కిడ్నాప్ చేస్తానని ఎందుకనుకున్నావ్?" అన్నాడు.

"రాధ కిడ్నాప్ గురించి రెండువారాల క్రితం కొండల్రావు నాతో అన్నప్పుడు నా పక్కనున్నది నువ్వే—నాకంటే ముందే నా పేరుతో దాన్ని కిడ్నాప్ చేస్తే ఆ నేరం నామీదకు వచ్చేస్తుందని అనుకున్నావ్. అంతేగా! ఈ జయరాజు మనిషి ఎంత సున్నితంగా కనిపిస్తాడో—అంత దారుణంగా మనిషి ప్రాణాలు కూడా తీయగలడని మర్చిపోయావా?" అన్నాడు జయరాజు.

రాస్కెల్ ఏడుపుముఖంపెట్టి—"డబ్బుకు కక్కుర్తి పడ్డాను గురూ!" అన్నాడు.

"ఎంత?"

"పదివేలు—"

"ఎవరిచ్చారు—?"

"కోదండరామయ్య—"

"కోదండరామయ్యా?" అన్నాడు జయరాజు కంగారుగా—"అసలేం జరిగిందో చెప్పు—"

"ఆయనకు రసగుళికలాంటి పల్లెటూరి పిల్ల కావాలిట. తీసుకొస్తే పదివేలిస్తానన్నాడు. నేను వెంటనే రాధను

కిడ్నాప్ చేయించే ఏర్పాట్లుచేశాను. నన్ను మన్నించు-" అన్నాడు రాస్కెల్.

"జయరాజా పేరుతో అక్కడికి వెళ్ళిందెవరు?"

"రాజమండ్రివాడే — పేరు గురుమూర్తి. ఆ పిల్ల ఇంకా వాడి అధీనంలోనే ఉంది—"

"ఏం చేశారా పిల్లని?"

"బహుశా వ్యాపారంలో పెడతారనుకుంటాను. పిల్ల చాలా బాగుంటుంది. పదివేలూ రాబట్టుకుందుకు నెల్లాళ్ళు కూడా అక్కర్లేదు—"

"అయితే పాడుచేశారా?"

"నాకు తెలియదు. గురుమూర్తిని అడుగు...."

జయరాజు ఆవేశంగా అతడివంక చూసి—"రాధకేమైనా అయిందో — నీ రక్తం నీచేత తాగిస్తాను. జాగ్రత్త!" అన్నాడు.

# 8

"అయిదు నిమిషాలూ అయిపోయాయి...." అన్నాడతను రాధవంక చూస్తూ.

రాధ అదురుతున్న గుండెలతో అతడివంక చూస్తోంది. ఆమె గుండెలు భయంతో అదురుతుంటే—ఆ అదురు అతడికి వినోదాన్నిస్తోంది. ఎగసిపడుతున్న ఆమె హృదయపుటారాటాన్నే చూస్తూ అతను మంచంమీంచి లేచి నిలబడి ఆమెను సమీపించాడు.

ఆమె వెనుకడుగువేస్తూ—"వద్దు!" అంది.

"నేను చెప్పింది మర్చిపోయావా?" అన్నాడతను.

"ఏమిటి?" అందామె.

"మానభంగం తప్పదు. మనసు తేలికచేసుకుని సుఖపడు—" అన్నాడతను.

ఆమెకు మనసు తేలిక కావడంలేదు. బరువెక్కుతోంది.

అతనామెను సమీపించాడు. చేయిపట్టుకున్నాడు.

అంతవరకూ రాధ భీతహరిణేక్షణ. బేల. అబల. అతడి చేయి ఆమెను తాకగానే ఆమె రాధకాదు. దుర్గ. భద్రకాళి.

ఇప్పుడామె చూపుల్లోంచి నిప్పులు కురుస్తున్నాయి. ఆమె ఒంట్లోకి వెయ్యేనుగుల బలం వచ్చింది.

రాధ అతడిచేయి విదుల్చుకుని ఒక్కతోపు తోసింది. ఊహించని ఆమె శక్తికీ, బలానికీ అతడు క్రిందపడ్డాడు. ఒక్క ఉదుటున ఆమె తలుపు దగ్గరకు పరుగెత్తి తలుపు తీసింది. కానీ తలుపు తెరుచుకోలేదు. అది అవతలపక్క గొళ్ళెం వేయబడినట్లుంది. రాధ శక్తికొద్దీ తలుపులు తట్టి లాగి నానా ప్రయత్నాలు చేసింది.

ఈలోగా అతను లేచి ఆమెను సమీపించి మళ్ళీ చేయిపట్టుకున్నాడు—"తలుపులు తెరుచుకోవు. నువ్విక్కణ్నించి బైటకు పోలేవు. నీకు మానభంగం తప్పదు. మనసు తేలికచేసుకుని సుఖపడు—"

రాధ అతడిచేయి వదుల్చుకోబోయింది. అతడిపట్టు ఈసారి ఇంకా బలంగావుంది. అతడు నవ్వుతూ ఆమె నడుముపై చేయివేసి దగ్గరగా లాక్కున్నాడు.

## 9

శేషారావు, కొండ్రావు—రాజమండ్రిలో జయరాజు సాధారణంగా మకాంచేసే చోటుకు వెళ్ళారు—"జయరాజిక్కడకు వచ్చాడా?" అనడిగాడు శేషారావు.

"వచ్చాడండి. ఇప్పుడింట్లోనే ఉన్నాడు—" అన్నాడతను.

జయరాజప్పుడు స్నానం చేస్తున్నాడు. అతనది పూర్తి చేసుకునివచ్చి తండ్రీ కొడుకులిద్దర్నీ చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు.

"రాధ ఎక్కడ?" అనడిగాడు శేషారావు.

"అది తెలుసుకోడానికే నేనూ వచ్చాను. గురుమూర్తి దగ్గరికిప్పుడు వెళ్ళాలి—" అన్నాడు జయరాజు.

"నా పేరుతో నువ్వు పేరాజుగారింటికి వెళ్ళావా?" అన్నాడు శేషారావు.

"వెళ్ళాను. కానీ రాధను అప్పటికే ఎవరో కిడ్నాప్ చేశారు—" అన్నాడు జయరాజు. తర్వాత జరిగింది కూడా అతను చెప్పాడు.

"అంతా విని నువ్వు తాపీగా ఇక్కడ స్నానం చేస్తున్నావా? త్వరపడాలన్న జ్ఞానం లేకపోయిందా?" అని ఆగి—"అవునులే—కాగల కార్యం గంధర్వులే తీరుస్తున్నారని ఆశపడుంటావ్. నా నిర్ణయం నేను మా నాన్నకు చెప్పాను. రాధ శవాన్నైనా పెళ్ళిచేసుకుంటానుగానీ ఆయన మాట వినను. రాధ శవంగా మారితే నేనూ అంతే—" అన్నాడు శేషారావు—

"జయరాజూ—మనమిప్పుడు రాధను రాక్షించాలి-" అన్నాడు కొండల్రావు.

"పదండి—పోదాం—" అన్నాడు జయరాజు. అంతా కలిసి గురుమూర్తి దగ్గరకు వెళ్ళారు.

ముందు గురుమూర్తి తనకేమీ తెలియదని దబాయించాడు. జయరాజు వాణ్ణి చితకదన్ని—"అసలే టైమూ లేదు. అందువల్ల నిన్నింతటితో వదిలిపెడుతున్నాను. దెబ్బలు తినక త్వరగా చెప్పు—" అన్నాడు.

గురుమూర్తి వాళ్ళను ఓ యింటికి తీసుకువెళ్ళాడు.

వాళ్ళాయింట్లో ప్రవేశించగానే ఓ గదిలో పెద్ద గొడవ జరుగుతున్నట్లు గ్రహించారు. తలుపు గడియ బయట వేసివుంది. శేషారావు పరుగున వెళ్ళి గడియతీశాడు. తలుపు తెరుచుకుంది.

లోపల....

రాధ అర్ధనగ్నంగా గదిలో పరుగెడుతోంది. ఆమె జుట్టు చెదిరిపోయింది. రవిక చిరిగిపోయింది. ఆమెనో పురుషుడు తరుముతున్నాడు. అతడి వంటినిండా రక్కులున్నాయి. మనిషి క్రూరంగా ఉన్నాడు.

తెరుచుకున్న తలుపులు చూసి ఆ మనిషి ఆగిపోయాడు.

రాధ ఒక్క పరుగునవచ్చి అక్కడ కనబడ్డ కొండల్రావు కాళ్ళమీద పడిపోయి— "బాబూ—నన్ను రక్షించండి. చావుకంటే ఘోరమైన పరాభవం ఈ దుర్మార్గుడు నాకు తలపెట్టాడు—" అంది.

"లే—అమ్మా—నీకేం భయంలేదు—" అన్నాడు కొండల్రావు.

ఈలోగా జయరాజతన్ని పట్టుకుని—"ఏరా—వళ్ళు కొవ్వెక్కిందా—కొండల్రావుగారి కాబోయే కోడల్ని మానభంగం చేయడానికి సిద్ధపడతావుట్రా-" అన్నాడు.

వాడు మాట్లాడలేదు. జయరాజు డొక్కలో ఒక్క పోటు పొడిచి—"నువ్వెవ్వరివో చెప్పు—" అన్నాడు. వాడు కోదండరామయ్య మనిషిననీ ఈ అమ్మాయిని వ్యభిచారంలోకి దింపడం ఆయన ఉద్దేశ్యమనీ చెప్పాడు. జయరాజు వాణ్ని మరో నాలుగు తన్నాడు.

ఈలోగా రాధ బట్టలు మార్చుకువచ్చింది. అంత విపత్కర పరిస్థితిలో కూడా ఆమె దేవకన్యలాగుంది.

అసలు జరిగిందంతా ఆమెకు తెలియడానికి కాసేపు పట్టింది.

కొండల్రావు కొడుకు శేషారావు ఏదో పెళ్ళిలో రాధను చూసి ప్రేమించాడు. కొండల్రావుకా పెళ్ళి ఇష్టంలేదు. రాధను కిడ్నాప్ చేయమని ఆయన జయరాజుకు చెప్పాడు. ఇది ఓ రాస్కెల్ విని జయరాజు పేరుతో పేర్రాజింట ప్రవేశించి రాధను కిడ్నాప్ చేసి కోదండరామయ్య మనుషులకి అప్పగించాడు. ఈ మోసాన్ని గ్రహించి కొండల్రావు, శేషారావు, జయరాజు సమయానికి వచ్చి ఆమెను రక్షించారు.

"కన్న కొడుక్కి అయినింటి సంబంధం చేయాలన్న తాపత్రయం తప్పితే మగువలకు మానభంగం చేయించాలనుకునే దుర్మార్గుణ్ని కాదు నేను —" అన్నాడు కొండల్రావు.

సరిగ్గా అప్పుడే కోదండరామయ్య మనిషి జేబులోంచి రివాల్వర్ తీశాడు. రెండో చేత్తో చటుక్కున రాధను తనవైపుకు లాక్కున్నాడు.

"ఇంతవరకూ నేననుకున్నవన్నీ సాధించాను. ఇదీ నేను సాధిస్తాను. నన్నడ్డుపెట్టారో మిమ్మల్నందర్నీ కాల్చి పారేస్తాను—" అంటూ చటుక్కున గదిలోకి దూరి మళ్ళీ తలుపులు వేసుకున్నాడు.

తలుపులు గడియవేసి అతను రాధవంక చూస్తూ— "మానభంగం తప్పనిసరి. మనసు తేలిక చేసుకుని సుఖపడు—" అన్నాడు.

రాధ బ్రాన్పడిపోయింది. అంతమంది మగవాళ్ళు తనకు రక్షణగా వున్నారని ఆమె ఆశపడింది. నిజంగానే ఇప్పుడామెలో ప్రతిఘటించే శక్తిలేదు.

# 10

సరిగ్గా రెండుగంటల తర్వాత గది తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

తలుపు తీసింది రాధ!

ఆమె ఇప్పుడు వికసించిన పువ్వులా లేదు. వాడి రాలిన పువ్వులా ఉంది. కళ్ళలో జీవంలేదు.

గది బయట కొండల్రావు, శేషారావు, జయరాజు నిర్జీవంగా కూర్చున్నారు. తలుపులు తెరుచుకోగానే జయరాజు మాత్రంలేచి—"ఎక్కడ వాడు?" అన్నాడు.

"గదిలో ఉన్న బాత్రూం వెంటిలేటర్లోంచి దూకి పారిపోయాడు—" అంది రాధ. ఆమె శేషారావుని సమీపించి—"మీ ప్రేమ కథ ఇలా ముగుస్తోంది. నా శవాన్ని పెళ్ళిచేసుకోవాలని చాలా మనసు పడ్డావు. కాసేపటిలో నా శవం తయారవుతుంది—" అంది.

శేషారావేమీ మాట్లాడలేదు.

"ఇంతమంది మగాళ్ళముండి నిన్ను రక్షించలేక పోయాం—" అన్నాడు కొండల్రావు నిట్టూర్చుతూ.

"ఆడదాన్ని రక్షించలేని మగాళ్ళు మగాళ్ళెలా అవుతారు? మీరు మగాళ్ళు కాదు—" అంది రాధ.

"రాధా — అంతమాటనకు. నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను. ఇప్పటికీ కూడా—" అన్నాడు శేషారావు.

"అదే నిజమైతే—ప్రియురాలినో దుర్మార్గుడు గది లోపలకు లాక్కెళ్ళి బలవంతం చేస్తూంటే చేతులు ముడుచుకుని బయట ఎలా కూర్చుంటావ్-నువ్వు మగాడివి కాదు—" అంది రాధ.

"మనిషి పరిస్థితులకు బానిస. ఆడదాన్ని రక్షించ లేనివాడు మగాడు కాదని నువ్వంటున్నావు. కానీ

ఆడదాన్ని అర్థం చేసుకుని ఆదరించగలవాడే మగాడని నేననుకుంటున్నాను. నీ గతచరిత్రతో నాకు నిమిత్తం లేదు. నిన్ను నేను పెళ్ళిచేసుకుంటాను—" అన్నాడు శేషారావు.

రాధ ఆశ్చర్యంగా చూసి—"నేను సర్వం కోల్పోయానని మీరనుకోవటం లేదా?" అంది.

"నువ్వు ఏం కోల్పోయావో నాకు తెలియదు. దానితో నాకు నిమిత్తం లేదు కూడా. నేను మాత్రం నిన్ను కోల్పోలేను."

"ఇంక మాట లెందుకు? ఇందులో నాదీ చాలావరకు బాధ్యత వుంది. నిన్ను మా యింటి కోడల్ని చేసుకుంటాను. ముందు అంతా కలిసి మీ యింటికి వెడదాం. మిగతావన్నీ తర్వాత మాట్లాడుకోవచ్చు. మనమిప్పుడు చేయవలసినదల్లా గతాన్ని మంచిపోవటమే!" అన్నాడు కొండల్రావు.

## 11

"వాడు కోదండరామయ్య మనిషిలా లేడూ?" అన్నాడు జయరాజు. అతను కారు డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు.

శేషారావు, రాధ వెనక సీట్లో కూర్చుని వున్నారు. ఇద్దరూ పసుపు బట్టలతో వున్నారు. వారిద్దరికీ వేత్రాజు ఇంట శాస్త్రోక్తంగా, సింపుల్ గా వివాహం జరిగింది. వివాహానికి కొండల్రావు, జయరాజు తప్ప ఇంకెవ్వరూ రాలేదు. వివాహమైన వెంటనే కొండల్రావు వేరే వెళ్ళిపోయాడు. జయరాజుని తోడుగా తీసుకుని శేషారావు, రాధ బయల్దేరారు.

రాధ అదృష్టానికి ఆ ఊరు వూరంతా ఆశ్చర్యపోయింది. కొండల్రావు ఆ గ్రామ పౌరుల్లో చాలా

మంది పెద్దలకు తెలిసినవాడే! ఆయన కొడుకు పెళ్ళి అంత సింపుల్‌గా జరిగినందుకు అంతా ఆశ్చర్యపడ్డారు కూడా.

కారు రామచంద్రపురం వెడుతూండగా దార్లో జయరాజుకు కోదండరామయ్య మనిషి కనిపించాడు.

"కారాపు-" అన్నాడు శేషారావు.

"మీరు ఆగండి-పసుపు బట్టలతో వున్న మీరు ఆవేశ పడకూడదు. వాడి అంతు తేల్చటానికి నేనొక్కణ్నీ చాలు-" అన్నాడు జయరాజు.

కోదండరామయ్య మనిషి రోడ్డుకు పక్కగా కూర్చు న్నాడు. అతడి పక్కన ఓ బ్రీఫ్‌కేసుంది. అతడు కారు గురించి పట్టించుకోనూలేదు. అటు చూడనూలేదు.

"నా రాధ కన్యాయం చేసినవాడి అంతు నేనే తేల్చాలి" అంటూ శేషారావు కారు దిగి పరుగెత్తాడు. అప్పటికి వాళ్ళిద్దర్నీ చూసిన కోదండరామయ్య మనిషి అక్కడ్నుంచి పరుగెత్తాడు. వాళ్ళిద్దరూ అతణ్ని తరుము తున్నారు.

రాధ ఆశ్చర్యంగా ఆ పరిణామాన్ని చూస్తోంది. వాళ్ళు ముగ్గురూ కనుమరుగయ్యేసరికి కారుడోర్ హఠా త్తుగా తెరుచుకుంది. రాధ ఉలిక్కిపడి అటు చూసింది. మొట్టమొదట కాకినాడ శేషయ్య మనిషిగా తమ యింట అడుగు పెట్టిన నకిలీ జయరాజు అతను.

"దుర్మార్గుడా—మళ్ళీ వచ్చావా?" అంది రాధ కోపంగా.

"నీ కోసం ఎన్నిసార్లయినా వస్తాను—" అంటూ ఆమె పసుపు బట్టల్ని చూసి గతుక్కుమని—"అయితే శేషారావు నిన్ను పెళ్ళి చేసుకున్నాడా?" అన్నాడు నకిలీ

జయరాజు.

"నువ్వు చెప్పినవన్నీ అబద్ధాలు. చేసినవన్నీ మోసాలు. నన్ను మలినపరచిన దుర్మార్గుడు వాడనుకుని వాళ్ళలా పరుగెత్తారు. కానీ నువ్వేనని తెలిస్తే ఈ క్షణం నా భర్త, అసలు జయరాజు నీ రక్తం తాగేస్తారు—" అంది రాధ ఆవేశంగా.

ఆ రోజు జరిగినదంతా రాధకు ఒక్కసారిగా గుర్తొచ్చింది.

* * *

అతనామెను గదిలోకి లాగి జంతుబలాన్నామెపై ప్రయోగించి చీరలాగేశాడు. ఆమె పెనుగులాటను లెక్క చేయక వివస్త్రను చేసి మంచం మీదకు నెట్టేశాడు. సరిగ్గా అప్పుడే అతను కిక్కురుమనకుండా నేల కూలిపోయాడు. రాధ లేవబోయింది. అప్పుడామెకు నకిలీ జయరాజు కనబడ్డాడు.

"వెధవ— ఈ సాయంత్రందాకా లేవలేడు...." అంటూ కాలితో మంచం కిందకు నెట్టేసి "వీడి కప్పగించడానికే నేను నిన్నిక్కడికి తీసుకొచ్చింది?" అన్నాడు.

"ఎలా వచ్చావిక్కడికి?" అంది రాధ. తను వివస్త్రగా వున్నానని కూడా మరిచిందామె.

"నీ కోసం ఎలాగైనా వస్తాను. ఇప్పుడు నా కెదురు లేదు—" అన్నాడు జయరాజు.

"అంటే?" అంటూ ఆమె అక్కడే పడివున్న చీర నందుకోబోయింది.

ఆమెను నకిలీ జయరాజు వారించి— "నీకు మానభంగం ఎలాగూ తప్పదు. మనసు తేలిక చేసుకుని సుఖపడు—" అన్నాడు చిన్నగా నవ్వుతూ.

"నువ్వా అదేమాటా?" అందామె.

జయరాజామె పక్కన చేరాడు. ఆమెలో ఇప్పుడు ప్రతిఘటించే శక్తి కూడా లేదు.

"నీకు తెలుసో, తెలియదో—ఇదంతా ఓ పెద్ద నాటకం. నిన్నిక్కడ కిడ్నాప్ చేసి మానభంగం జరిపించడానికి ఏర్పాటు చేసినది కొండల్రావు, శేషారావులు" అన్నాడు నకిలీ జయరాజు.

రాధ నమ్మలేదు. కానీ ఆమె అతడి కౌగిలిలో వుంది. అతడు చెప్పేది వింటోంది. చేసేదానికి ప్రతిఘటించలేక పోతోంది. శారీరకంగా, మానసికంగా ఆమె అలసిపోయింది. నకిలీ జయరాజు చెప్పుకుపోతున్నాడు.

"ఈ నాటకమంతా ఎందుకో నాకు తెలియదు. నువ్వు వప్పుకుంటే నేను మాత్రం నిన్ను తప్పక పెళ్ళి చేసుకుంటాను. వీళ్ళంతా నిన్ను మోసం చేస్తున్నారు. కావాలని ఈ ఏర్పాట్లన్నీ చేసి తమకేమీ తెలీనట్లు నటిస్తున్నారు. నిన్ను కిడ్నాప్ చేసే పని నాకు శేషారావే అప్పగించాడు. వాళ్ళంటున్న కోదండరామయ్య మనిషి నిజంగా కోదండరామయ్య మనిషి కాడు. దూరపు వరుసలో శేషారావుకి అన్న అవుతాడు. అతడిచేత నీకు మానభంగం చేయించడంలో వాళ్ళ ఉద్దేశ్యమేమిటో నాకు తెలియదు. నేనూ వాళ్ళ మనిషినే. కానీ నీ ముఖంలో కనబడే అమాయకత్వానికి నేను లొంగిపోయాను. నువ్వంటే నాకు ప్రేమ పుట్టుకొచ్చింది. అయినా అసహాయుణ్ని. కొండల్రావు నెదిరించడమంటే పాముతో చెలగాటం. అందుకని నిస్సహాయుడినై నిన్నిక్కడ యీ మనిషికి అప్పగించాను. రోజూ వచ్చి ఆ మనిషి నిన్ను బెదిరిస్తున్నా నిన్నీ రోజు వరకూ చెరచ

డని నాకు తెలుసు. నీకు మానభంగం జరిగిన విషయానికి వాళ్ళు సాక్షులు కావాలన్నది వారి పథకం. ఆ పథకం ప్రకారం ఇంతవరకూ జరిగింది. ఈ క్షణంలోనే నేను తెగించాను. ఎలాగూ నీకు మానభంగం తప్పదు. ఆ అవకాశం నేను తీసుకొంటేనేం? నిన్నా శేషారావు పెళ్ళి చేసుకోడు. ఏదో చేస్తాడు. అయితే నేను నిన్ను వెయ్యి కళ్ళతో కనిపెట్టి వుంటాను. కాపాడుకుని నాదాన్ని చేసుకుంటాను. అందుకే ఈ అవకాశం మరో మనిషి కివ్వదలుచుకోలేదు. నువ్వు కూడా ఈ విషయం ఎవరికీ చెప్పకు. నిజం నిలకడమీద నీకే తెలుస్తుంది. ఎప్పటికైనా నానే నున్నానని గుర్తుంచుకో. ఇప్పుడు నాకు కొండంత్రావు భయం లేదు. నా రహస్యం ఎవ్వరికీ తెలియదు. ఈ మనిషి కూడా అది వాళ్ళకు చెప్పకోలేడు. అదతనికి పరువు తక్కువ. అందుకే ప్రమాదరహితమైన ఈ క్షణాన్నెన్నుకున్నాను" అన్నాడు నకిలీ జయరాజు.

ఆతడు చెప్పేవాటిలో ఎంత నిజముందో అని ఆమె ఆలోచించడం లేదు. అంతా అయోమయంగా వున్నదామెకు. అన్నాళ్ళ ప్రతిఘటన ఏమయిందో కానీ ఆ క్షణంలో అతడికి సులభంగా లొంగిపోయింది.

* * *

"నువ్వు చెప్పిందంతా అబద్ధం. నన్ను శేషారావు పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. అతడి విశాల హృదయం బైట పడింది. నువ్వు శేషారావు గురించి ఏవేవో కథలు చెప్పి నన్ను నీ వశం చేసుకుని తర్వాత ఏ వ్యభిచార గృహాలకో అమ్మేద్దామనుకున్నావు. నీ ఆటలు సాగలేదు-ప్రపంచమంతా నీలాంటి వాళ్ళే వుంటారనుకోకు" అంది రాధ.

"ఎక్కడో ఏదో తిరకాసుంది. నాకు అర్థం కావటం లేదు. నువ్వేదయినా ప్రమాదంలో ఇరుక్కున్నావేమో నని నా అనుమానం. నీ కెప్పుడే కష్టం కలిగినా రాజమండ్రిలో సునీతా హోటల్ మేనేజర్ని కలుసుకుని భుజంగం కావాలని చెప్పు. అతడు మనం కలుసుకునే ఏర్పాటు చేస్తాడు. ఇంతకు మించి నేనేమీ చెప్పలేను. నేను గొప్పవాళ్ళకు నేరాలుచేసే మేనేజర్ని కావచ్చు. కానీ నాకూ హృదయముంది. అది నిన్ను కోరుతోంది. ఈ విషయం గుర్తుంచుకుంటే చాలు" అంటూ అతనక్కడ్నించి వెళ్ళిపోయాడు.

కాసేపటికి శేషారావును భుజం మీద వేసుకుని జయరాజు వచ్చాడు. రాధ కంగారుగా "ఏమయింది?" అని అడిగింది.

"వాణ్ని ప్రక్కనే వున్న ఏట్లోకి తోసేశాను. వాడికి ఈదే ఓపిక కూడా వున్నట్లు లేదు. బహుశా శవమై తేలాడు. మీ ఆయనకి మాత్రం చాలా గట్టిగా దెబ్బలు తగిలాయి. నా రాధతో అమానుషంగా ప్రవర్తిస్తావురా అంటూ వాడిమీద పడి ఒళ్లెరక్కుండా యుద్ధం చేశాడు. ఇప్పుడు అర్జంటుగా ఏదో నర్సింగ్ హోమ్కి పరుగెత్తాలి" అన్నాడు జయరాజు.

## 12

"నేనెక్కడున్నాను?" అన్నాడు శేషారావు కళ్ళు తెరిచి.

"ఏమండీ—" అంది రాధ. సంతోషంతో ఆమెకు నోట మాట రాలేదు.

"రాధా—నా రాధా—ఎలా వున్నావు రాధా?"

అన్నాడు శేషారావు ఆత్రంగా.

"నాకేమండీ-నిక్షేపంలా వున్నాను. మీ కెలాగుంది?" అంది రాధ.

"నువ్వు కళ్ళకెదురుగా కనబడుతూంటే నాకే బాధా తెలియటంలేదు రాధా—నువ్విక్కడే ఇలాగే కూర్చుని వుండిపో రాధా! నాకిప్పుడెంతో హాయిగావుంది రాధా" అన్నాడు శేషారావు.

"ఆయన్నాట్టే మాట్లాడించకండి. విశ్రాంతి అవసరం" అంది నర్సు.

మాట్లాడుతూనే మగతలోకి వెళ్ళిపోయాడు శేషారావు. అతడి వంక చూస్తూ బాధగా నిట్టూర్చింది రాధ. అతడిపై ప్రేమ పొంగి పొరలిపోగా అప్రయత్నంగా అతడి నుదుటిపై ముద్దు పెట్టుకుంది—అక్కడ నర్సు వున్న విషయం కూడా గమనించక.

"మిమ్మల్ని డాక్టర్ పిలుస్తున్నారు" అంది ఓ నర్సు లోపలకు వచ్చి.

రాధ లేచింది. డాక్టర్ గదికి వెళ్ళింది.

"ఆయన కెలా వుంది డాక్టర్?" అంది రాధ.

"ప్రమాదం గడిచినట్లే—అయితే అతను కోలుకోవటం నీలో వుందమ్మా!" అన్నాడు డాక్టర్.

"నాలోనా? నేనేం చేయగలను డాక్టర్?" అంది రాధ.

"నీకు కొత్తగా పెళ్ళయిందని నీ పసుపు బట్టల్ని చూస్తేనే తెలుస్తోంది. ఆలాంటప్పుడు ఇలాంటి వార్త చెప్పటం ఏ డాక్టరుకయినా బాధగానే వుంటుంది. అయినా చెప్పక తప్పను. నువ్వు నీ ప్రవర్తనతో అతడికి జీవితంపై ఉత్సాహం కలిగించాలి. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ

వైరాగ్యం కలగనివ్వకూడదు. అప్పుడే అతను త్వరగా కోలుకోగలుగుతాడు" అన్నాడు డాక్టర్.

"దానికేముంది డాక్టర్. అది భార్యగా నా విద్యుక్త ధర్మం" అంది రాధ.

"భార్యగా నీ విద్యుక్త ధర్మం నిర్వర్తించవలదనే నే చెప్పేది!" అన్నాడు డాక్టర్.

"అంటే?"

"నువ్వు నీ భర్తని ఆవేశపర్చగూడదు. ఉద్రేకం కలిగించకూడదు. స్త్రీ పురుషుల కలయిక గురించిన ప్రసక్తి అతడివద్ద రానివ్వగూడదు—"

రాధ సిగ్గుతో ముడుచుకుపోయింది.

"డాక్టర్ల దగ్గర సిగ్గుపడగూడదు. నీకు అన్నలాంటివాణ్ని. గుండె రాయి చేసుకుని నా మాటలు విను. నీ భర్త బహుశా ఇక ముందు సంసారజీవితానికి పనికిరాడు. అతడికి తగిలిన దెబ్బలలాంటివి. అది నీ దురదృష్టం. కానీ ఆ విషయం నీకు తెలిసినట్లు అతనికి తెలియకూడదు. అతనే ఒకవేళ నిన్ను ప్రోత్సహించినా నీ అనాసక్తతను ప్రదర్శించు. సృష్టి కార్యంపట్ల నీకుగల జుగుప్సాభావాన్ని అతనికి తెలియజేయి. అతను సంతోషిస్తాడు. నీ అనాసక్తకు కారణాల గురించి అతను మరీ మరీ నొక్కించి అడిగితే — మానభంగం జరిగిందనీ, అప్పట్నించీ ఈ జుగుప్స ప్రారంభమైందనీ అబద్ధమాడేయ్. అతనికి జీవితంపై విరక్తి కలగనివ్వకు. హాయిగా బ్రతకనివ్వు" అన్నాడు డాక్టర్.

రాధ డాక్టర్ మాటలకు మ్రాన్పడిపోయింది. కాసేపటికి తమాయించుకుంది.

"అంతా అర్థమైంది డాక్టర్!" అంది రాధ.

ఆమెకు అర్థమైన దేమిటో డాక్టర్‌కు తెలియదు.

# 13

రిక్షాలో కూర్చుని రాధ ఆలోచిస్తోంది.

శేషారావు తన్ను దారుణంగా మోసగించాడు.

అతడు తన పేదరికాన్ని ఆసరాగా చేసుకున్నాడు. తండ్రితో పోరాటాన్నీ, ఓ ప్రేమ కథనూ సృష్టించి అందులో తను ఆదర్శప్రేమికుడుగా నటించాడు. తన బంధువుచేత తనకు మానభంగం చేయించి ఫలితంగా ఏ బిడ్డయినా పుట్టినా ఆ బిడ్డకు తను తండ్రినవుదామను కున్నాడు. మానభంగం జరిగినాక కూడా తను పెళ్ళి చేసుకుంటానని విశాలహృదయాన్ని నటించాడు. నిజానికది విశాలహృదయం కాదు. ఇరుకు గృహము. తన స్వార్థం కోసం ఓ అమాయకురాలి జీవితాన్ని బలిపెట్టే పథకాలు విశాల హృదయాల్లో వుండవు. తనకొక భార్య కావాలి. ఆమె తన అసమర్థతను నిందించగూడదు. తన పరువు బజారుపాలు చేయగూడదు.

అందుకోసం ఎన్నో కథలల్లాడు. ఎన్నో పాత్రలతో ఒక నాటకం ఆడించాడు. తన్ను పెళ్ళి చేసుకున్నాడు.

నకిలీ జయరాజుగా నటించిన భుజంగం తనపట్ల జాలి వూని ఈ కథ చెప్పకపోతే తను తప్పకుండా జీవితాంతం శేషారావు కాళ్ళ దగ్గరే పడివుండేది.

భుజంగం తనకు మానభంగం చేసి మహోపకారం చేశాడు. అదే కొండ్రావు మనిషివల్ల జరిగి వుంటే ఈ జన్మలో తను ఈ ట్రాప్ నుంచి బయిటపడగల్గి వుండేది కాదు.

శేషారావు తన మెడలో తాళి కట్టి వుండవచ్చు.

కానీ భుజంగానికీ తనకూ అంతకుముందే వివాహమై పోయింది. అది రాక్షసమో, గాంధర్వమో—శాస్త్ర కారులేదో పేరు పెట్టుకోవచ్చు. అదే నిజమైన వివాహం. ఈ మాత్రం తను అర్థం చేసుకోలేక శేషారావుచేత మెడలో తాళి కట్టించుకుంది. అయితే వచ్చేటప్పుడు మంచిపని చేసింది. తాళితీసి అతడి తలగడ క్రింద పెట్టింది.

"ఇదేనమ్మా సునీతా హోటల్!" అన్నాడు రిక్షా వాడు.

రాధ రిక్షా దిగి డబ్బులిచ్చి హోటల్ మేనేజర్ దగ్గ రికి వెళ్ళి భుజంగం కావాలని అడగబోయి ఆగిపోయింది.

అతడే భుజంగం!

"నువ్వు వస్తావని నాకు తెలుసు. వచ్చేది నాకోసమనీ తెలుసు. నువ్వు చెప్పబోయే కథ మాత్రం నాకు తెలి యదు. అదొక్కటే చెప్పు!" అన్నాడతను.

అతడి కళ్ళల్లో ఆ మెప్పట్ల ప్రేమ కురుస్తోంది.

వివాహాలు రాక్షసమనీ, గాంధర్వమనీ వున్నాయికానీ అవి వధువు ఇష్టంమీదనే జరిగేవి. అందువల్ల శాస్త్ర కారులు వీరి వివాహానికి బహుశా మానభంగ వివాహమని పేరు పెట్టాలేమో! ఎందుకంటే భుజంగమా మెకు మాన భంగం కావించడంవల్లనే వారి వివాహం జరిగింది. అప్పట్లో ఆమోదించకపోయినా ఇప్పుడది తనకు మహోప కారంగా రాధ భావించనూ భావిస్తోంది.

—:ఐపోయింది:—